

सइति ॥ अत्यूर्ध्वशाखातः सीतासंमुखशाखायामवतीर्य द्रुमशब्दस्तदवयवपरः ॥ अतएवाग्रे द्रुमाश्रितमिति वक्ष्यति ॥ रूपणः मातुः सीतायाः दुःखदर्शनाद्दीनः दूरात्प्रणि
पत्य तत उपसृत्य समीपमागत्य ॥ १ ॥ राक्षसीनां निशाजागरतो निद्राजालाब्जजटास्वप्नश्रवणजन्यभयेनात्मघ्राणाय सीतैकशरणत्वेनोपेक्षणाच्च दैवानुग्रहाच्चाप्रत्यूहः सी
ताहनूमतोः संलापइति बोध्यं ॥ २ ॥ अथ लिंगैः सीतेति निश्चयेऽपि तथैव साक्षाद्वाचयितुमजानान इव पृच्छति ॥ कानुइति ॥ ३ ॥ विप्रकीर्णं भिन्नघटादिव प्ररुतं ॥ ४ ॥
कान्वित्यादिश्लोकद्वयोक्तार्थस्यैव प्रपंचः ॥ सुराणामिति ॥ सुरादिजातिमध्ये त्वं कां किं जातीया ॥ ५ ॥ देवता प्रतिभासि ॥ दिव्यरूपलक्षणवत्त्वादिति भावः ॥ ६ ॥ कां

सोवतीर्य द्रुमात्तस्माद्द्रुमप्रतिमाननः ॥ विनीतवेषः रूपणः प्रणिपत्योपसृत्य च ॥ १ ॥ तामब्रवीन्महाते जाहनूमान्मारुतात्मजः ॥
शिरस्यंजलिमाधाय सीतां मधुरया गिरा ॥ २ ॥ कानुपद्मपलाशाक्षिक्लिष्टकौशेयवासिनि ॥ द्रुमस्य शाखामालंब्य तिष्ठसित्वमनिदि
ता ॥ ३ ॥ किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारिस्त्वतिशोकजं ॥ पुंडरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्णमिवोदकं ॥ ४ ॥ सुराणामसुराणां च नागगंधर्वरक्ष
सां ॥ यक्षाणां किन्नराणां च कात्वं भवसि शोभने ॥ ५ ॥ कात्वं भवसिरुद्राणां मरुतां वा वरानने ॥ वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥
॥ ६ ॥ किन्नुचंद्रमसाहीनापतिता विबुधालयात् ॥ रोहिणीज्योतिषां श्रेष्ठा श्रेष्ठा सर्वगुणाधिका ॥ ७ ॥ कात्वं भवसि कल्याणित्वमनिदि
तलोचने ॥ कोपाद्वायदिवामोहाद्भर्तारमसितेक्षणे ॥ वसिष्ठं कोपयित्वा त्वं वाऽसि कल्याण्यरुंधती ॥ ८ ॥ कोनुपुत्रः पिता भ्राता भर्ता वा ते
सुमध्यमे ॥ अस्माल्लोकादमुं लोकं गतं त्वमनुशोचसि ॥ ९ ॥

त्या रोहिणीत्वाशंका ॥ श्रेष्ठैः सर्वैर्गुणैरधिका ॥ एतदग्रे कात्वं भवसि कल्याणित्वमनिदि
लोचने इत्यर्थं प्रक्षिप्तं ॥ ७ ॥ कोपाद्वेति ॥ अत्रापि किं त्वितिसंबध्यते कोपादिना वसिष्ठं कोपयित्वा इहागता कल्याण्यरुंधती किन्नुवाऽसि ॥ पातिव्रत्यादरुंधती त्वशंका ॥ ८
अथ शोककारणं पुत्रादिवियोगो न्यद्वेति पृच्छति ॥ कोनुपुत्रइति अस्माल्लोकादमुं लोकं परलोकं गतं यं त्वमनुशोचसि सः पुत्रादिः को न्वितियोजना ॥ ९ ॥